

புறநானூறு உணர்த்தும் கடையெழு வள்ளல்கள்

ப. லாவண்யா அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, அன்னம்மாள் மகளிர் கல்வியியல் கல்லூரி, தூத்துக்குடி-628003, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Kadaiezhu Vallalkal as shown in Puranaanuru

P. Lavanya a,*

^a Department of Tamil, Annammal College of Education for Women, Thoothukudi-628003, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

lavyasuvai@gmail.com

Received: 09-05-2021

Revised: 14-05-2022

Accepted: 23-05-2022

Published: 20-07-2022

ABSTRACT

The Sangam period is from BC 48 to 300 AD. Through ancient Tamil literary works, one can learn about the lifestyle of the kings and poets of that time. Sangam literature helps to know the cultural messages of the people: types of food, types of dress, houses they lived in, occupations they did, social messages, customs, etc. Puranaanuru, an ancient Tamil literary work, reflects the lifestyle of the individuals of that time. The kings of those times were talented. They enjoyed giving gold and material to the poets who sang for them. Sangam literature tells us that the kings took pride in being sung by poets. References to many benevolent kings are widely available in the classical literature. In ancient times, charity and gifts were seen together. In ancient times, kings were tributaries. Through classical literature, the joy of giving abundant gold and material to poets and others who are singing to him can be felt. Paari, Kaari, Ori, Athiyan, Began, Nalli, Ai, Andiran, etc. were hailed as the Kadaiezhu Vallalkals (seven benevolent kings). Paari and Began became indestructibly famous by giving a chariot to a jasmine creeper plant and a blanket to a peacock. It is found that the Aattrupadai literature speaks of the generosity of the kings. The generosity of the kings can also be seen through inscriptions and coins. This article examines the charity of Kadaiezhu Vallalkal of ancient Tamil land through Puranaanuru.

Keywords: Tamil Literature, Ancient Tamil Poets, Tamil landlocks

முன்னுரை

பண்டைய தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளின் மூலம் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த மன்னர்கள், புலவர்கள் மக்களின் வாழ்வியல் முறை ஆகியவற்றை அறிய இயலும். சங்க இலக்கியங்கள் வழியாக மக்களின் பண்பாட்டுச் செய்திகள், உணவு வகைகள், உடை வகைகள், அவர்கள் வாழ்ந்த இல்லங்கள், அவர்கள் செய்த தொழில்கள், சமுதாயச் செய்திகள், பழக்க வழக்கங்கள் போன்றவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு துணைபுரிகின்றன. சங்கநூல்களால் மன்னர்கள், புலவர்கள், வள்ளல்கள், பெண்மணிகள் பற்றிய செய்திகளை அறிந்து கொள்ளலாம். சங்ககால மன்னர்களின் வீரம், ஈகைத்திறம், நட்பு, விருந்தோம்பல் ஆகியவற்றை புறஇலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. சங்ககாலத்தில் அரசர்கள் கொடை வள்ளல்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். தம்மைப் பாடி வரும் புலவர்களுக்கும் மற்றவருக்கும் பொன்னையும் பொருளையும் அள்ளிக் கொடுத்து மகிழ்ந்தவற்றை சங்க இலக்கியங்களால் உணர முடிகிறது (Bala Subramanian, 1998). சங்ககால மன்னர்கள் தங்களது சிறப்புகளாக கொடைத்தன்மையை மிக முக்கியமாகக் கருதிவந்துள்ளனர் என்பதற்குச் சான்றாக சங்ககால புலவர்கள் இலக்கியங்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் மன்னர்களின் கொடைத் தன்மையைக் கூறுவனவாக

இருத்தலைக் காண்கிறோம். கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள் மூலமும் மன்னர்களின் கொடைத்தன்மைகளைக் காணலாம். தொல்தமிழ் நிலத்துக் கடையெழு வள்ளல்களின் ஈகைத்தன்மை பற்றி புறநானூற்றின் வழி இக்கட்டுரை ஆய்வு செய்கின்றது.

கொடை-விளக்கம்

கொடை என்ற சொல்லிற்குத் தியாகம், புறத்துறை, திருவிழா, வசவு, அடி என்றும் ஈகைக்கு கொடை, பொன், கற்பகம் என்றும் சென்னை பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி பொருள் தருகின்றது. கொடை குறித்து வள்ளுவர்,

“தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”

என்று குறிப்பிடுவது நாம் ஈட்டும் செல்வம் மற்றவருக்கும் கொடுப்பதற்கே என்கிறார் (Chidambaranari, 2008).

கொடை குறித்து புறநானூறும்,

“கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று”

இதோ வாங்கிக்கொள் என்று நாமே மனமுவந்து கொடுப்பது மிகச் சிறந்தது என்கிறது (Puliyur Kesigan, 2010).

கடையெழுவள்ளல்கள்

பாரி, பேகன், அதியமான், காரி, ஓரி, ஆய், நள்ளி என்ற ஏழு பேர்களையும் கடையெழு வள்ளல்கள் என்று புலவர்கள் போற்றுகிறார்கள். இவர்கள் தமிழ்நாட்டில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்து புகழ் பெற்றவர்கள். இவர்கள் யாவரும் சிறிய நாடுகளுக்குத் தலைவர்களாக இருந்தவர்கள் குறுநில மன்னர்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வோரிடத்தில் வாழ்ந்தவர். அவர்களிடம் பல்வேறு நல்ல குணங்கள் இருப்பினும் பிறருக்குப் பொருளை அளித்து இன்புறும் பண்பில் சிறந்திருந்தார்கள் (Jegannathan, 1959).

பாரி

பறம்பு மலையை ஆண்ட குறுநில மன்னர். வேளிர் குலத்தின் எவ்வி குடியில் பிறந்ததால் வேள்பாரி என அழைக்கப்பட்டார். வள்ளல்கள் எல்லோரையும் விட உயர்ந்தவனாகப் பாரியைத் தமிழ்ச்சான்றோர்கள் போற்றுவர். அதற்குக் காரணம், அப்பெருமன்னன் படர்வதற்குக் கொழுகொம்பின்றித் தவித்த முல்லைக்கொடிக்குத் தான்ஏறிவந்த தேரினையே ஈந்த புகழ்ச்செயலால் என்பர். தமது தேரைத் தடுத்த முல்லைக் கொடி, தேரை விரும்பியதாகக் கருதி, அது படர்வதற்குத் தனது பெரிய தேரையே அளித்தார். வேள் பாரியின் கொடைப்பண்பைப் பற்றி புலவர் கபிலர் மழையைப் போல கைமாறு ஏதும் கருதாது கொடையை வழங்குபவன் என்று உயர்வுபடுத்திச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார் (Puliyur Kesigan, 2010).

“பாரி பாரி என்று பல ஏத்தி

ஒருவர்ப் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்

பாரி ஒருவனும் அல்லன்

மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகுபுரப் பதுவே”

ஒரு புலவர் பாரி பாரி என்று சொல்லி அவனை மட்டுமே புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார். பாரி ஒருவன் மட்டுந்தானா கொடையாளி? மழையும் இருக்கிறதே. அதாவது மழைபோல் வேள் பாரி கொடை வழங்குவன் என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும்.

“பறம்பு பாடினர் அதுவே அறம்புண்டு

பாரியும் பரிசிலர் இரப்பின்”

என்ற கபிலரின் பாடலில் இருந்து பாரி பறம்புமலையையே பரிசாகப் பங்கிட்டுக் கொடுத்ததை அறியமுடிகிறது (Puliyur Kesigan, 2010).

காரி

திருக்கோயிலூர்க்கு மேற்கே தென்பெண்ணையாற்றின் தென்கரை அடங்கிய பகுதியே “மலாடு” என்ற பகுதியை ஆட்சிசெய்தவர். இவர் மலையமான் திருமுடிக்காரி என்றும், மலையமான் என்றும், கோவற் கோமான் என்றும் அழைக்கப்படும் வள்ளலாவார். இரவலரிடம் எப்போதும் அருள் நிறைந்த சொற்களைப் பேசும் இயல்பினர். மன்னன் மலையமான் திருமுடிக்காரியின் கொடைகொடுக்கும் அளவு பற்றிப் பின்வரும் பாடலில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

“ஒருதிசை ஒருவனை உள்ளி நாற்றிசைப்

பலரும் வருவர் பரிசில் மாக்கள்

வரிசை அறிதலோ அரிதே பெரிதும்

ஈதல் எளிதே மாவண் தோன்றல்

அது நற்கு அறிந்தனை யாயின்

பொது நோக்கு ஒழிமதி புலவர் மாட்டே!”

இப்பாடலில் தன்னைத் தேடி வருகின்ற புலவர்க்குப் பரிசில் வழங்கும் முன், அவர் தம் தகுதியை நன்கறிந்து அதற்கு ஏற்ப பரிசு வழங்குக என்று கபிலர் அறிவுரை கூறும் விதமாக அமைந்திருப்பதன் மூலம் பரிசில் பெறவேண்டி வந்த இரவலர்க்கு காரி பரிசு அள்ளிக் கொடுத்து மகிழ்ந்தவற்றை அறியமுடிகிறது (Puliyur Kesigan, 2010).

“ஈத்த இழையணி நெடுந்தேர்

பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்

பட்ட மாரி உறையினும் பலவே”

இரவலர்க்குப் பரிசாகத் தேரையும் கொடுத்தான் திருமுடிக்காரி என்பதையும், அவனது கொடைச்சிறப்பும் இப்பாடல் மூலம் வலியுறுத்தப்படுகிறது (Puliyur Kesigan, 2010).

அதியமான்

வள்ளல் அதியமான் தகடுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட குறுநில மன்னர் ஆவார். இவர் ஒருநாள் தன் நாட்டு மலையொன்றின் உச்சிப்பிளவின் சரிவில் நின்ற அருநெல்லி மரத்தின் அருங்கனி ஒன்றைப் பெற்றார். அக்கனியைத் தாமே உண்ணாமல் வைத்திருந்து தம்மைக் காண வந்த நல்லிசைப் புலவர் ஒளவையார்க்குத் தந்து அழியாத அறப்புக் பெற்றார். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைப் போற்றிப் புகழ்ந்து ஒளவையார் பாடிய பாடல்கள் புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றன (Puliyur Kesigan, 2010).

“ஒருநாள் செல்லலம் இருநாட் செல்லலம்

பன்னாள் பயின்று, பலரொடு செல்லினும்

தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் மாதேர்”

என்ற ஒளவையாரின் பாடல் அடிகளில் இருந்து அதியமான் அரசவைக்குப் பரிசில் பெறவேண்டிவரும் புலவர்க்கு ஒருநாளும் முந்தையநாள் கொடையை விட அதிகமாகவே தரப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

பேகன்

பொதினி எனப்படும் பழனிமலையை ஆண்ட பேகன் புலவர்களுக்கு வாரி வாரி வழங்கும் வள்ளல். ஒரு மயில் அகவியதைக் கேட்டு, அது குளிரால் நடுங்கி அகவியது என்று நினைத்தான். அவரகத்தே அருள் உணர்ச்சி பெருகவே, தமது போர்வையை அம்மயிலுக்குப் போர்த்தினார். மயில் போர்வையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுமா? கொள்ளாதா? எனச் சிறிதும் எண்ணிப் பாராமல் இத்தகைய செயலைச் செய்ததை சிறுபாணாற்றுப்படை பேசுகின்றது. இவ்வாறு செய்தமையையே ‘கொடைமடம்’ என்று போற்றுகின்றார்கள்.

“எத்துணை ஆயினும் ஈதல் நன்று என

மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே

பிறர் வறுமை நோக்கின்று அவன் கைவண்மையே”

என்று புலவர் பரணர் பேகனின் கொடைத்தன்மையை நயம்படச் சுட்டுகிறார். (Puliyur Kesigan, 2010).

“அறு குளத்து உகுத்தும், அகல் வயல் பொழிந்தும்,

உறும் இடத்து உதவாது உவர் நிலம் ஊட்டியும்,

வரையா மரபின் மாரிபோல,

கடாஅ யானைக் கழல் கால் பேகன்

கொடைமடம் படுதல் அல்லது,

படைமடம் படான், பிறர் படை மயக்குறினே”

என்ற பாடலில் நீர் இல்லாத குளத்தில் பொழியும், அகன்ற வயலில் பொழியும், காயும் இடத்தில் பெய்யாமல் விளையாத களர் நிலத்திலும் பெய்யும், இது சரிதானா? இப்படி வரையறை இன்றி எங்கும் பொழியும் மழை போல யானை மேல் வரும் பேகன் வழங்குவான் இப்படிக் கொடை வழங்குவதில் மடத்தனமாக நடந்துகொள்வானே தவிர, படை வந்து தாக்கும்போது வளைந்து கொடுக்க மாட்டான் எனப் பரணர் பேகனைப் பற்றிப் பாடுகின்றார் (Puliyur Kesigan, 2010).

நள்ளி

அதிக மலைகளைக் கொண்ட கண்டிர நாட்டை ஆண்ட வள்ளல் நள்ளி ஆவார். இவரை நளிமலை நாடன் என்றும், கண்டிரக் கோப்பெருநள்ளி என்றும், பெரு நள்ளி என்றும் அழைத்தனர். நள்ளி, கொடை கேட்டு வந்தவர்களுக்கு இல்லை என்று கூறாது அள்ளி வழங்கினார். மேலும் பின்னர் அவர் வேறு ஒருவரிடமும் சென்று கொடை கேட்காத அளவிற்குக் கொடை அளித்தார் என்ற கருத்தமைந்த

“நள்ளி! வாழியோ நள்ளி! நள்ளென்

மாலை மருதம் பண்ணி காலைக்

கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி,

வரவுஎமர் மறந்தனர் அது நீ

புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மை யானே”

வன்பரணரின் பாட்டில் பாணர்களின் செயலைக் கொண்டு நள்ளியின் கொடைச்சிறப்பினை அறியமுடிகின்றது (Puliyur Kesigan, 2010).

ஓரி

கொல்லிமலைக்கும் அதைச் சார்ந்த நாட்டிற்கும் தலைவன் ஓரி விற்போரில் வல்லவர். அதனால் இவரை 'வல்வில் ஓரி' என்றும் அழைப்பர். புறநானூற்றில் வன்பரணர், கழைதின் யானையார் ஆகியோர் இவனைப் புகழ்ந்து பாடியதைப் புறநானூற்றின் 152, 153, 204 ஆம் பாடல்கள் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். பசியோடு செல்லக்கூடிய வன்பரணரின் பசியைப் போக்கிய ஓரியின் கொடைத்தன்மையைப் புகழ்ந்து பாடுகின்றார் (Puliyur Kesigan, 2010).

“பனிநீர்ப் புவா மணிமிடை குவளை

வால்நார்த் தொடுத்த கண்ணியும், கலனும்,

யானை இனத்தொடு பெற்றனர் நீங்கிப்,

பசியார் ஆகல் மாறுகொல் விசிபிணிக்

கூடுகொள் இன்னியம் கறங்க,

ஆடலும் ஒல்லார் தம் பாடலும் மறந்தே?

என்ற பாடலில் யானை இனத்தொடு பலவகையான அணிகலன்களையும் பெற்ற கூத்தர்கள் தம்முடைய பசியும் தீர்ந்து தம்முடைய தொழிலை மறந்தார்கள். ஆடுதலையும் பாடுதலையும் மறந்து செல்வச்செழிப்பில் மயங்கித் திரிந்தார்கள் என்று அவனது கொடைத்தன்மையைப் புகழ்கின்றார்.

ஆய்

பொதியமலைச் சாரலில் உள்ள ஆய்குடியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தவர். இவரை வேள் ஆய் என்றும் ஆய் அண்டிரன் என்றும் வழங்குவர். வேள்ஆயைப் போற்றி உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் தமது பாடலில் ஆய் அண்டிரன் பாணர்களுக்கு யானைகளை வழங்குவான் அதனால் அவனது அரண்மனை முற்றத்தில் யானைகள் இல்லை. யானை கட்டியிருந்த வெளில் என்னும் கட்டுத்தறியில் காட்டு மயில் கூட்டம் திரிகிறது என்று தனது புறப்பாட்டில் குறிப்பிடுகின்றார் (Puliyur Kesigan, 2010).

“கான மஞ்சை கண்ணொடு சேப்ப,

ஈகை அரிய இழை அணி மகளிரொடு

சாயின்று என்ப, ஆய் கோயில்”

ஆய் தனது மனைவி அணிந்துள்ள மங்கல அணியைத் தவிர எல்லாவற்றையும் வழங்கினார் என்று புலவர் சுட்டுவதைக் காணமுடிகிறது.

“இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம் எனும்

அறவிலை வணிகன் ஆய் அல்லன்”

என்ற வரிகளின் மூலம் சுயநலம் கருதாது கொடையறம் செய்பவன் ஆய்அண்டிரன் என்பதை அறியமுடிகின்றது (Puliyur Kesigan, 2010).

முடிவுரை

பண்டைய தமிழ் நிலமாண்ட சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள், சிற்றரசர்கள், வேளிகள், வீரர்கள், கடையெழு வள்ளல்கள், புலவர்கள், கொடை, மக்கள் வாழ்க்கை முறை இன்னோரன்ன பல செய்திகளையும் நவிலும் வரலாற்றுப் பெட்டகமாக புறநானூறு திகழ்கின்றது. புறநானூற்றுப் பாடல்களின் வாயிலாக சங்ககால மன்னர்களின் கொடைத் தன்மையும், அவர்களது கொடைத்தன்மை எத்தகைய தன்மை உடையதாக இருந்தன என்பதை மேற்கண்டவற்றின் மூலம் அறியலாம். மேலும் கொடைப்பண்பு மன்னர்களுக்குப் பின்பும் அவர்களுடைய மரபினர் பின்பற்றுவதையும், அதனைப் பெருமையாக நினைக்கவும் செய்தனர் என்பதையும், புறநானூற்று நூல் வாயிலாக நாம் தெளிந்து கொள்ளலாம்.

References

- Bala Subramanian, S., (1998) Tamil Ilakkiya Varalaaru, Pari Nilayam, Chennai, India.
 Chidambaranari, V. U., (2008) Thirukkural, Kumaravelan Pathippu, Parinilayam, Chennai, India.
 Jegannathan, K.V., (1959) Ezhuperuvallalgal, Amuthanilayam, Chennai, India.
 Puliur Kesigan, (2010) Purananooru Moolamum Uraiyum, Saradha Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License